

hed. Jeg troer nu rigtignok, at de forløbne 20 Aar have væsentlig forandret de Forhold, der gjorde, at man i 1849 kunde opstille 1,200 Rbd. som en Sum, der virkelig betegner Formue. Men derhos gaaer det ærede Medlems Scala, selv naar man tager Underændringsforslagene med, ikke længere end til en Sum af 4,900 Rbd.; der standser den pludselig med en Skatteansættelse af $2\frac{3}{4}$ pCt., som skal gjælde for alle Indtægter over 5,000 Rbd. Men nu synes det dog klart, at dersom det er rigtigt og fornuftigt af en Indtægt af 5,000 Rbd. at svare forholdsvis mere end af en Indtægt af 2,500 Rbd. eller 1,250 Rbd., saa maa dette jo i en endnu høiere Grad komme til Anvendelse paa en Indtægt, der overstiger 5,000 Rbd., og at det altsaa er en absolut Nødvendighed, naar man overhovedet erkender det Princip, der er søgt gjort gjældende, da at gaae langt ud over den Grænse, som her er ansat, og komme til en Procent, der er betydelig større. Vi kjende jo tilstrækkeligt af offentliggjorte Data — f. Ex. i Kjøbenhavn af den idag offentliggjorte Skattebog —, at der findes aarlige Indtægter, der gaae langt ud over 5,000 Rbd., at der findes aarlige Indtægter, som gaae til 100, ja 150,000 Rbd., og det vilde være et Brud paa det Retfærdigheds-Princip, som Mindretallet opstiller, dersom man overfor en saa betydelig aarlig Indtægt vilde blive staaende ved en Skatteansættelse af $2\frac{3}{4}$ pCt., naar man gjør saa stor en Forskiel gjældende imellem Indtægter paa 5,000 Rbd. og paa 2—3000 Rbd. Men dernæst forekommer det mig, at, naar det ærede Medlem fra Erø lægger saa særdeles stor Vægt paa dette Punkt, maatte han efter sin Opfattelse snarere komme til at slutte sig til Udvalgets Mindretal og fastholde Contingentsystemet, thi igjennem dette Contingentprincip eller, som man vistnok bedre kunde kalde det, Fordelingsprincippet, vil netop hele det Hensyn komme til at gjøre sig gjældende, som han anseer for det eneste sande og rette. Saa snart en Commune skal fordele en vis Sum paa sine skattepligtige Borgere, tager den netop, uden at bryde sig stort om Lovregler, alle de Hensyn, som man ønsker at gjøre gjældende igjennem en saadan stigende og progressiv Scala. Den Fordeling, som foregaaer i Henhold til

Formue og Leilighed, etablerer ikke nogen fast Procent for en hvilken som helst Formue, men indeholder netop efter sin Natur og sit Væsen noget saadant Stigende, den tager Hensyn, ikke blot til Formuens forskjellige Størrelse, men, og dette er et Hovedpunkt, tillige til saadanne personlige Forhold, som tilvisse udøve en ikke mindre Indflydelse paa en Mand's Skatteevne end selve Indtægten. Det er jo saa naturligt, at en Mand, der har 2,000 Rbd. aarlig og er ugift eller er gift, men ingen Børn har, er i en ganske anden Grad istand til at svare Skat end en anden Mand, der har 2,000 Rbd. aarlig, men er velsignet med en Børneskole af 10—12 Børn, der skulle opdrages og undervises. Alle disse Hensyn tages paa en praktisk Maade i Communen ved Fordelingen efter Formue og Leilighed. Dersom det altsaa er Principet saameget om at gjøre, forekommer det mig, at det ærede Medlem fra Erø paa dette Sagens Standpunkt vilde handle ulige mere consequent ved at holde paa Contingentsystemet, selv om han maatte have Indsigelser at gjøre gjældende imod dette i dets Almindelighed, og fravige Procentsystemet, som dog under ingen Omstændigheder denne Gang vil være istand til at fyldestgjøre de Fordringer, som han har stillet til det.

Der er idag blevet talt fra forskjellige Sider om de store og smukke Erfaringer, som skulle være gjorte i Kjøbenhavn med Hensyn til Indkomstskattens Virkninger der. En Side af Sagen, forekommer det mig, er tilstrækkelig belyst af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), som fuldkommen klart og skarpt har fremhævet, hvori den store Forskjellighed bestaaer imellem den communale Indkomstskat i Kjøbenhavn og den Indkomstskat for Statens Regning, hvorom der her er Tale, naar han har sagt, at rigtig seet hviler i Grunden Fordelingen af Indkomstskatten i Kjøbenhavn paa det samme Princip, som ligger til Grund for Contingentsystemet. Men der er en anden Side af Sagen, som jeg ogsaa vil tillade mig her at gjøre gjældende. Det er ganske vist, at der i Kjøbenhavn er gjort en glædelig Erfaring i een Retning, nemlig i den, at man efterhaanden i Løbet af adskillige Aar er kommen til en i